

“ReArm Europe”

ΑΛΛΑ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

ΠΟΙΟΣ ΘΑ ΤΟΝ ΠΛΗΡΩΣΕΙ;

Μετά από χρόνια, το ενδεχόμενο ενός γενικευμένου πολέμου φαίνεται να εμφανίζεται επιθετικά. Εδώ και 4 χρόνια μαίνεται ο πόλεμος Ουκρανίας-Ρωσίας, που παρότι φαίνεται να έχει περάσει στο background της προσοχής μας, έχει σαν αποτέλεσμα τον θάνατο ανθρώπων σε καθημερινό επίπεδο. Εδώ και 2 χρόνια το Ισραήλ έχει εξαπολύσει έναν εξοντωτικό πόλεμο απέναντι στους Παλαιστίνιους. Τα διακρατικά στρατόπεδα χωρίζονται και η διακρατική διαμάχη οξύνεται σε παγκόσμιο επίπεδο, με τον εμπορικό πόλεμο, μέσω δασμών και ποινών, να συμπληρώνει τον «κανονικό». Οι ΗΠΑ φαίνεται να χαράσσουν μια πιο «αυτόνομη» στρατηγική, με την προτεραιοποίηση των αμερικάνικων συμφερόντων, έναντι του NATO και την απόσυρση από τον ρόλο του εγγυητή της παγκόσμιας σταθερότητας.

Εντός, λοιπόν, αυτής της συνθήκης, τον Μάρτιο του 2025 κατατέθηκε το πλάνο πολεμικού επανεξοπλισμού των ευρωπαϊκών κρατών με την ονομασία ReArm Europe. Περιλαμβάνει παροχή δανείων 800 δις στα ευρωπαϊκά κράτη, σε βάθος πενταετίας, με σκοπό να εξοπλιστούν με πολεμικό υλικό και τεχνολογία. Φυσικά, δεν είναι το πρώτο πρότζεκτ

που αφορά την ευρωπαϊκή άμυνα. Βλέπουμε όμως εξόφθαλμα, την περαιτέρω απόσυρση των κρατών από επιμέρους κοινωνικές παροχές, ώστε να μπορεί να στηριχθεί ο πιο πολεμικός, πιο στρατιωτικός πυλώνας τους. Δηλαδή, τα ζητήματα που έχουν να κάνουν με τις ζωές μας σε καθημερινό επίπεδο (υγεία, παιδεία, στέγαση κτλ) αφήνονται στην ατομική διαχείριση των πολιτών και την ιδιωτική πρωτοβουλία, καθώς το κράτος δεν φαίνεται διατεθειμένο να αναλάβει αυτό το βάρος. Απεναντίας, επενδύει σε όλα αυτά που ενισχύουν την πολεμική του προετοιμασία. Στόχοι του ReArm είναι να αναβαθμιστούν οι χώρες της Ε.Ε. στρατιωτικά, να προετοιμαστεί η κοινωνία για πόλεμο και να δοθεί διέξοδος στην καπιταλιστική κρίση, η οποία ανά τα χρόνια αποκτά διαφορετικά ονόματα: οικονομική, υγειονομική, κλιματική.

Η πολεμική της διαχείριση προσπαθεί να αναδιαρθρώσει τις επιμέρους κοινωνικές σχέσεις ώστε να αποκατασταθεί η κερδοφορία του κεφαλαίου. Εντός των καπιταλιστικών κοινωνικών σχέσεων εκμετάλλευσης και διαχωρισμού, συχνά μιλάμε για τον πόλεμο και την ειρήνη, να είναι δύο διακριτές καταστάσεις. Παρατηρούμε όμως πως μπορούν

να συνυπάρχουν και σε επίπεδο διακρατικό, αλλά και εντός του εκάστοτε κρατικού σχηματισμού. Γι' αυτό και τις παραπάνω «κρίσεις» τις είδαμε να αντιμετωπίζονται και με στρατιωτικούς όρους (π.χ. εμπλοκή στρατού σε φυσικές καταστροφές ή ρόλος αστυνομίας εν μέσω πανδημίας για την περαιτέρω πειθάρχηση του πληθυσμού — μεταναστευτικού και ντόπιου). Κι ενώ βλέπουμε να συνυπάρχει η πολεμική διαχείριση με άλλες μη στρατιωτικού τύπου, αυτό που τώρα αλλάζει και έρχεται να μας στριμώξει με το ReArm είναι η δηλωμένη επέκτασή του σε κάθε πτυχή της ζωής.

Για να εξασφαλιστεί η συναίνεσή μας γνωρίζουμε πως η πολεμική βιομηχανία θα αυξήσει τις θέσεις εργασίας στους τομείς της τεχνολογίας, προσδένοντας με υλικούς όρους ένα σημαντικό κομμάτι της κοινωνίας σε αυτή. Ήδη διαφαίνεται μια στροφή των χρηματοδοτούμενων προγραμμάτων προς τεχνολογίες με πολεμικές εφαρμογές. Τον επόμενο καιρό οι εργαζόμενοι-ερευνητές στο ΑΠΘ και στο ΕΚΕΤΑ, που αποτελούν σημαντικό κομμάτι του σύγχρονου προλεταριάτου, θα κληθούν να παίξουν ενεργό ρόλο στην πολεμική προετοιμασία, με τη συμμετοχή τους σε ερευνητικά πρότζεκτ του στρατού. Αποτελεί ανοιχτό στοίχημα να μπορέσουμε να τα μπλοκάρουμε μέσω κοινών αγώνων, τόσο εντός, όσο και εκτός των χώρων εργασίας.

Η συναίνεση που απαιτεί τη συστράτευση της κοινωνίας στα μετόπισθεν —ακόμα κι αν δεν κρατήσει όπλο— έχει πολλές πτυχές και απαιτεί την κοινωνική ειρήνη και συνοχή. Η άνοδος του εθνικισμού και το μίσος για τον Άλλον θα πρέπει να εξασφαλίστούν ώστε να προετοιμαστούν τα υποκείμενα αυτά τα οποία θα είναι διατεθειμένα να γεννήσουν, να σκοτώσουν και να πεθάνουν για την πατρίδα. Αυτή η προετοιμασία περνάει μέσα από διάφορα κοινωνικά πεδία και σχέσεις: την παγίωση των έμφυλων ρόλων, τη φυσικοποίηση της κοινότητας του έθνους ως τη μόνη πραγματική, την επίθεση στους ταξικούς αγώνες, τη δημιουργία εσωτερικών και εξωτερικών εχθρών απέναντι στους οποίους πρέπει το έθνος να προστατευτεί, την καλλιέργεια

θαυμασμού για τον στρατό, το ανέμισμα εθνικών σημαίων και την αποθέωση της αρρενωπότητας ή/και της μητρότητας. Ωστόσο, η παραπάνω διαδικασία φαίνεται να συναντά εμπόδια, οπότε η πολεμική προετοιμασία με τη δημιουργία των όπλων, την παραγωγή ετοιμοπόλεμων πληθυσμών και συνακόλουθα τη στρατιωτικοποίηση του κοινωνικού ανταγωνισμού φαντάζει να αποτελεί μονόδρομο για το ξεπέρασμα της καπιταλιστικής κρίσης.

Ο πόλεμος αποτελεί το σημείο που η εθνική ανάγκη θα μας εξατομικεύσει και στη συνέχεια θα μας ομογενοποιήσει κάτω από μια σημαία, για να μας στείλει να σκοτώσουμε ανθρώπους που δεν γνωρίσαμε ποτέ, προς όφελος των αφεντικών μας. Είναι το πλαίσιο στο οποίο μεγιστοποιείται η εξουσία του κράτους πάνω μας, διαγράφοντας κάθε κοινωνική διεκδίκηση για καλύτερη ζωή. Ευτυχώς όμως, η πολεμική προετοιμασία δεν φαίνεται να συντελείται απρόσκοπτα. Παρατηρούμε πληθώρα ανθρώπων σε Ουκρανία, Ισραήλ και Ρωσία που δεν επιθυμούν να γίνουν κρέας για τα κανόνια και επιλέγουν να πάρουν το ρίσκο της λιποταξίας, παρά την πιθανότητα φυλάκισης. Βλέπουμε κόσμο στην Παλαιστίνη που διαδηλώνει μέσα στα χαλάσματα για να σταματήσει η σφαγή και ανθρώπους που μεταναστεύουν ώστε να ψάξουν ένα μέλλον που δεν θα ζέχνει θάνατο ακόμα κι αν αναγκάζονται να κινηθούν ανάμεσα στα σύνορα που αποτελούν σύγχρονα ναρκοπέδια. Όλα αυτά τα υποκείμενα που αντιλαμβάνονται πως οι ένδοξοι θάνατοι που τους υπόσχονται τα έθνη κράτη τους δεν είναι τίποτα άλλο παρά η εξοντωτική υποτίμηση των πολύ πραγματικών ζωών τους. Στο ίδιο πλαίσιο αντιλαμβανόμαστε και τις αρνήσεις που ανθίζουν ακόμη και στα κράτη που δεν βρίσκονται σε εμπόλεμη κατάσταση: τα Ι5 που παίρνονται σωρηδόν, τις αρνήσεις στράτευσης, τη γελοιοποίηση των παρελάσεων, την έμπρακτη αμφισβήτηση της ψευδαίσθησης πως το έθνος είναι το μόνο για το οποίο οφείλουμε να αγωνιστούμε. Και με τη σειρά μας εντείνουμε τις κοινωνικές αντιθέσεις μέσα στα πεδία που βρισκόμαστε: στις σχέσεις, τις δουλειές μας, τους δρόμους.

ΝΑ ΜΠΛΟΚΑΡΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΦΑΜΠΡΙΚΑ ΥΦΑΝΕΤ
Ομήρου & Περδίκας γωνία